

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 166.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288541648/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

Oehlenschlägers bestemmelse af den klassiske tragedie som en forvandling fra den berettende til den direkte fremstillende form i det øjeblik hvor kultsangens mytiefortælling når sit dramatiske højdepunkt. På samme måde indtræder nemlig skiftet i fremstillingsform i *Helge* i det øjeblik, hvor skjaldens sang «... i hvælvede Sal / Om Hævnens Følger – og Hævnens Qval» (Julegildet» – slutstrofen) er nået dertil hvor helten har bundet sig uhjælpeligt til sin skæbne og skal fuldbyrde og indløse den i en handlingsfølge så rask at den ikke længere kan fortælles, men må vises.

Dramaet begynder således med digtets første strofe. Dets eneste forudsætning, som endda allerede er led i dramaet, er Frodes drab på Danmarks rette konge. Resten, lige frem til Helges selvmord i Olufs gravhøj, er fortællingen om de to kongesønners og især Helges reaktion på dette drab.

Blandt de allerførste romancer i *Frodes Drapa* skal man især lægge mærke til de to dialoger mellem brødrene: »Helge og Hroar i Jordhusets» og »Helge og Hroar ved Faarestiens». Som sagt er det allerede i dem at den grundlæggende modstilling mellem brødrene fastlægges og man bemærker at i den første formuleres den på den måde at Helge vil hævde Danmarks hæder på alle have, mens Hroar vil holde ret i riget og rejse staden. Men derudover tjener de to dialoger til at lade Helge træde i karakter som helt. I den første udtrykker Hroar sin dødsangst og fremhæver derved Helges besluthed på at værge sit liv og falde med sværd i hånd; og i den anden klynker Hroar over fornedrelsen som hyrde drenge, mens Helge tværtimod opfatter det usle liv som en hærdende forberedelse til kommende død.

Den død er afstættelsen af usurpatoren og tyrannen Frode og genoprettelsen af den rette kongemagt. Den skildres i Julegildet, og her er det helt tydeligt at døden er Helges. Det er ham som fører an, mens Hroar blot følger efter. Og det er Helge som ikke vil standse døden her, men føre den til ende, »Julegildet» slutstrofe lyder i sin helhed:

Nu lad ham flygte med ængstlig Hu:
Tak Odin for Eders Redning nu!